

BUTLETÍ INFORMATIU

Núm. 14 • Abril 2017

AESCO

ASSOCIACIÓ D'EXSÍNDICS I EXCONSELLERS GENERALS

ÍNDEX

• Salutació del President	2
• Assistència a la reunió del bureau i de l'assemblea de la FP-AP febrer 2016	3
• Declaració de Lyon	4
• Assemblea General 2016.....	11
Discurs del Sr. Josep Casadevall Medrano.....	12
• Activitats:	
Acte d'homenatge a un exconseller general:	
Sr. Estanilau Sangrà	14
- Discurs del President.....	15
- Discurs del Sr. Pere Moles	18
- Discurs del Sr. Estanislau Sangrà.....	21
Proposició de llei de creació del Grup d'Ex Síndic i Ex Consellers Generals (GESCO)	22
• Article d'opinió.....	26
• Número d'associats 2017.....	28
• Full d'inscripció per a nous membres.....	29

SALUTACIÓ

PER FI

" (...) La col·laboració desinteressada de l'AESCO en esdeveniments socials durant aquests més de deu anys d'existència, amb el Consell General, Grups Parlamentaris successius i altres entitats, i la voluntat d'aprofitar l'experiència d'aquells ex Síndics i ex Consellers Generals, fan que esdevingui necessari un reconeixement per Llei que doni un marc legal específic a l'entitat doncs aquesta sobrepassa l'àmbit de la Llei Qualificada d'Associacions (...) "

Aquest paràgraf és un extracte de la exposició de motius de la Proposició de Llei que tots els Grups Parlamentaris han entrat conjuntament a tràmit parlamentari com a iniciativa legislativa.

Per fi aquells brots verds que veníem anunciant des de ja fa molt de temps sembla que estan madurant i de manera seriosa aquesta vegada. Sembla que aquell reconeixement al que tan aspiràvem s'està realitzant. Tots els Grups Parlamentaris han depositat de forma conjunta a tràmit parlamentari la referida Proposició de Llei amb la voluntat de crear així el Grup dels ex Síndics i Ex Consellers Generals (GESCO), donant així per acabada, després de catorze anys, l'existència de l'AESCO inaugurada oficialment el 12 de març de 2003.

La joia d'aquest naixement tan esperat, la matisa evidentment lleugerament la defunció d'aquella Associació per la que hem treballat amb il·lusió durant tan de temps. I també un lleuger temor car, com ho deia el meu padri, *" (...) no pots dir blat fins que estigui a dins del sac i ben lligat (...) "*. Ara bé, després d'una gestació de molts anys, les circumstàncies són tan favorables que podem celebrar amb alegria el naixement del nou organisme que agruparà els ex Síndics i ex Consellers. Sí, sabem que és la voluntat unànime de tots els Grups Parlamentaris d'aprovar aquesta Proposició de Llei, car l'han presentat conjuntament a tràmit parlamentari però *" (...) el sac no està ben lligat (...) "*: L'ha d'aprovar el Ple Parlamentari.

La nostra il·lusió hauria estat encara més gran si haguéssim pogut celebrar el seu naixement a l'ocasió de la nostra Assemblea General, però em temo que no tindrem aquesta sort doncs el primer període de Sessions del Consell General s'inicia el 1r de Març de 2017 i és evident que la nostra Proposició de Llei no serà ni la única ni tampoc prioritària. Ara bé, l'objectiu que ens havíem fixat des de sempre, a saber, el reconeixement, s'assoleix plenament amb la referida Proposició de Llei. Un reconeixement que s'accentua quan oficialment es diu que som aptes per a *" (...) emetre un informe, no vinculant, sempre a demanda de la majoria dels Consellers (...) "*.

La nostra satisfacció és plena, només una nota negativa, la tristesa que no puguin gaudir de la nostra joia alguns companys que ens han abandonat pel camí, penso en ells però particularment al Sr. Francesc Forné que tan havia fet per assolir aquest resultat.

Conservem-los en el nostre pensament, però celebrem aquest any la nostra Assemblea General amb alegria.

ASSISTÈNCIA A LA REUNIÓ DEL BUREAU I DE L'ASSEMBLEA DE LA FP-AP FEBRER 2016

Un any més la delegació de l'AESCO integrada per la Sra. Rosa Maria Mandicó i el Sr. Xavier Montané va assistir a les reunions del Bureau i de l'Assemblea General que es va celebrar a Paris, seu de la FP-AP, el dia 26 de febrer de 2016.

Durant els contactes mantinguts, es va proposar que Andorra assumís una Vicepresidència. La Delegació Andorrana va posposar la contesta per una data ulterior.

Breu resum dels temes tractats al *Bureau* i a l'Assemblea General:

- Aprovació del ordre del dia i de l'Acta del 15 de març del 2015.
- Balanç per part del President Sr. Nandin de Carvalho dels punts forts de la seva presidència (2014-2016): creació de la Nevvletter del president, renovació de la pagina web de la FP-AP <http://www.fpap-europe.org/>, instauració del concurs de fotografia "Prix Vedovato", entre altres.
- S'acorda mantenir la quota per l'any 2016 amb l'import de 1.800€.
- S'aprova la liquidació de comptes de l'any 2015 (38.172€) i el pressupost per a l'exercici 2016.
- S'informa que durant l'any 2015 les delegacions d'Ucraïna i Armènia van comunicar la seva baixa de l'organització.
- Elecció del President i del Primer Vicepresident:

Es van presentar dues candidatures per part de Malta (el Sr. DeBono) i Polònia (el Sr. Jaskiernia). Després de la votació, el Sr. DeBono va ser elegit President de l'Associació Europea. El nou President va manifestar que una de les seves prioritats era apropar-se a les institucions europees.

En quan a la Vicepresidencia només es va presentar una sola candidatura encapçalada pel Sr. Fourré (França).

Per últim, es va presentar un projecte de resolució sobre **MIGRACIÓ** que es va aprovar en el col·loqui del mes d'octubre a Lió.

ASSOCIATION EUROPEENNE DES ANCIENS PARLEMENTAIRES DES PAYS MEMBRES DU CONSEIL DE L'EUROPE

COLLOQUE de LYON
11 octobre 2016

LES DEFIS DE L'IMMIGRATION. DECLARATION DE LYON

Adoptée par les délégués() représentant
les membres de l'Association européenne des anciens Parlementaires
des Pays membres du Conseil de l'Europe*

* abstention des délégations belge, néerlandaise, suisse et turque. Dans sa qualité d'observateur, la Norvège ne pouvait pas voter.

CONTEXTE

1) L'histoire de l'humanité a toujours été aussi une histoire de migration et de peuplement. Il y a dès lors peu de sens d'interpréter les flux migratoires récents comme un événement exceptionnel, étant donné que l'histoire démontre que la migration est un phénomène structurel inhérent à notre nature humaine. Une telle attitude nous permet alors d'avoir une vue différente sur la situation actuelle. A notre époque, pratiquement toutes les parties du globe sont confrontées à la migration sous forme d'immigration, d'émigration ou de transit, volontaires ou involontaires qu'on pourrait définir comme une mondialisation remise à jour. La migration forcée est le résultat de divers phénomènes tels que persécution, guerres et conflits armés, du changement climatique, de catastrophes naturelles et des conditions de vie misérables et précaires.

2) Selon le Haut-Commissariat pour les Réfugiés de l'ONU, il y avait 65 millions de personnes déplacées de force en 2015, principalement en Afrique et en Asie. Ils restent souvent à proximité (dans leur pays ou dans un pays voisin) afin de pouvoir retourner lorsque la situation s'améliore. Trop souvent les pays voisins prennent en grand parti en charge l'aide aux réfugiés.

3) Quand la situation se détériore et qu'il ne semble pas y avoir de retour possible ou que la situation dans les camps de réfugiés ou dans les centres temporaires de protection devient périlleuse ou insupportable, les personnes déplacées s'enfuient vers d'autres parties du globe, dans l'espoir d'y être à l'abri. Les camps dans les zones touchées manquent souvent de ressources lorsque la communauté internationale ne tient pas son engagement de fournir une aide financière et humanitaire.

4) Afin d'essayer d'atteindre des régions plus sûres les réfugiés migrent en masse ou font appel aux "services" de trafiquants de personnes. Ces actes sont souvent inspirés par la peur de mourir là où ils sont et l'espoir de survivre ailleurs. Il est souvent impossible de prévoir les routes vers les pays de destination, ces routes pouvant d'ailleurs changer en fonction des changements de politique, mais les réfugiés, qui craignent de mourir en restant dans leur pays ou dans les camps n'auraient pas peur de mourir pendant leur voyages.

5) La circulation récente de demandeurs d'asile, de réfugiés et de migrants constitue un défi majeur pour l'Europe. Globalement, des millions de gens sont à la recherche d'une vie meilleure, plus libre et plus saine dans un environnement sûr et non violent pour eux-mêmes et souvent aussi pour leurs familles. On peut comprendre ces aspirations, mais les pays européens ne peuvent, dans un avenir proche, satisfaire ne fut-ce qu'une partie de ces aspirations et les attentes souvent très grandes et inaccessibles de tous ces millions de gens qui souhaitent venir vers nous.

6) L'immigration à laquelle l'Europe se trouve confrontée depuis l'été 2015 est différente des précédentes (notamment 1945), étant donné que les immigrés viennent principalement de pays culturellement et religieusement différents et que tous ne sont pas prêts à accepter "nos valeurs communes" et nos normes légales et socio-politiques. Certains mêmes essaient de miner activement les normes légales et politiques des pays d'accueil.

7) Même si on connaît depuis des années les causes principales telles que guerres civiles et catastrophes naturelles, l'Europe n'était pas préparé au flux récent de réfugiés et de migrants et rien n'a été fait pour élaborer et mettre en place un plan clair et coordonné pour faire face aux problèmes d'immigration. Les pays méditerranéens ont été frappés de plein fouet et sont souvent livrés à eux-mêmes pour faire face aux conséquences.

Nous, anciens parlementaires de l' « Association européenne des anciens parlementaires des pays membres du Conseil de l'Europe (FP-AP) », soulignons les principes suivants et proposons des lignes de conduite pour s'attaquer à ces défis.

8) La Convention de Genève en matière de réfugiés, la Déclaration Universelle des Droits de l'homme de l'ONU et la Convention européenne des droits de l'homme du Conseil de l'Europe forment le cadre politique de la plupart des politiques en matière d'immigration, accompagnées des règles nationales et européennes.

9) Il doit y avoir une responsabilité mondiale et européenne partagée en ce qui concerne la lutte contre la migration forcée l'intégration des immigrés et l'augmentation du nombre d'abris pour les réfugiés – ceci nécessite une volonté politique commune au sein de nos pays et des moyens financiers adéquats.

Les causes fondamentales de cette migration forcée croissante se trouvent dans les pays d'origine ou dans les conséquences du changement climatique global anthropique. La communauté internationale a le devoir de se joindre aux efforts pour éradiquer ces causes tenant en compte

que les guerres (coloniales) du passé et la création de pays peuvent y avoir contribuées. L'exploitation massive des terres et ressources premières, les politiques néolibérales et d'ouverture des marchés imposés aux pays en développement ainsi que la politique commerciale et de la pêche y ont aussi contribué. Les effets du changement climatique contribuent à la situation déjà précaire dans de nombreux pays et une action mondiale doit être envisagée.

10) Il faut être humain et rationnel dans notre attitude face au problème de l'immigration. En plus des instruments légaux, notamment la Convention de Genève en matière de réfugiés et les règles particulières pour les réfugiés de guerre, nous devons mettre en place un système d'immigration contrôlée et légale, pour éviter le danger de surcharger les systèmes sociaux des états et leurs capacités d'absorption.

11) Tous les efforts des politiques en matière d'asile aux mécanismes de recherche et de sauvetage, doivent être guidés par le principe humanitaire : sauver des vies humaines et préserver la dignité de tout être humain.

12) Les demandeurs d'asile, les « réfugiés climatiques » les autres réfugiés et les migrants (économiques) doivent être traités différemment. Les migrants n'ont pas le droit intrinsèque de migrer vers un autre pays, dont ils ne sont pas des ressortissants, sauf dans l'UE., où existe le droit de la libre circulation des personnes. Le cas des migrants économiques doit être traité par les pays accueillants en fonction des situations ponctuelles dans le respect de la libre circulation des personnes. Les migrants qui n'obtiennent pas la permission de résider (notamment ceux issus de pays tiers sûrs) devraient être amenés à retourner dans leur pays d'origine au plus vite.

13) Ce qu'on appelle la crise de fuite et de migration est particulièrement une crise de l'Europe et doit être résolue par tous les pays européens. Il faut une meilleure coopération entre les pays d'origine, de transit et de destination.

14) Une migration bien gérée contribue à sécuriser des filières sûres et légales pour les réfugiés et les migrants, y compris des mesures spécifiques pour les victimes de catastrophes humanitaires. Anticiper sur les défis futurs veut dire aussi prévoir des mesures pour les personnes quittant les zones progressivement ravagées par les changements climatiques

15) Face au grand nombre d'immigrés à l'heure actuelle, les contrôles et enregistrements aux frontières doivent être maintenus voire renforcés, avec une attention particulière pour les problèmes du terrorisme, du crime organisé et du trafic de personnes.

16) Nous devons mener une politique européenne en matière d'asile, de réfugiés et de migration, basée sur nos valeurs humanitaires communes et sur le principe de solidarité et d'intérêt personnel éclairé.

17) L'intégration dans nos sociétés demande des efforts de nos pays respectifs et de la part des migrants. Le développement de ghettos et/ou de société parallèles doit être évité.

18) La volonté des demandeurs d'asile et des réfugiés de retourner dans leur pays d'origine si la situation là-bas s'améliore, doit être préservée.

19) Il faut une solidarité européenne à trois niveaux :

- (i) Par rapport aux réfugiés;
- (ii) Dans toute l'Europe, sans exception;
- (iii) Par rapport aux pays d'origine des réfugiés où se trouvent les causes d'émigration et de fuite bien que ces pays doivent également faire preuve de solidarité.

L'immigration peut engendrer des opportunités mais uniquement si les défis sont relevés avec succès et si les décisions et les lois sont appliquées. Nous avons besoin d'états démocratiques forts avec des institutions efficaces et une bonne gestion.

DÉFIS ET MENACES

20) En ce qui concerne l'immigration massive, nous percevons de grands défis, voire du danger ainsi que des opportunités provenant de l'immigration légale, réglementée.

21) Les flux énormes d'immigrés risquent de diviser l'Europe, de constituer une menace envers les réalisations et les visions de l'UE, d'encourager un retour au nationalisme, de miner – au sein de nos pays – la cohésion sociale et d'importantes valeurs telles que les droits de l'homme et la démocratie, et de créer un terrain propice au chauvinisme et au nationalisme, à la xénophobie, au racisme et à l'intolérance. Il y a des limites à ce que nos pays et nos communautés peuvent supporter et endosser.

22) Le grand nombre imprévisible de réfugiés ainsi que les routes changeantes constituent des difficultés sans précédent pour les autorités de transit et/ou des pays de destination en matière d'enregistrement, d'organisation d'hébergement et de systématisation. Comme il est souvent impossible de vérifier le nom, l'origine ou l'âge des réfugiés ou des migrants, ils ont l'obligation de décliner leur identité en toute franchise.

23) Un grand nombre de réfugiés tentent d'arriver en Europe avec l'aide de trafiquants de personnes, c'est-à-dire le crime organisé international, ce qui est à la base de morts par noyade, d'abus, de viols, d'assassinats et de perte de documents et d'argent. Les femmes et les enfants constituent le groupe le plus vulnérable et des efforts particuliers doivent être faits pour les aider.

24) Les autorités des pays européens ont besoin de ressources pour procurer une aide humanitaire et un hébergement; organiser le voyage et la répartition des migrants; proposer des cours de langue et des mesures d'intégration; prendre des mesures spéciales destinées aux mineurs non accompagnés.

25) Les gens ont parfois peur des étrangers, surtout lorsqu'une langue commune fait défaut et que la communication est difficile. Certains craignent aussi qu'un grand nombre de personnes d'un milieu différent en matière de religion et de traditions n'apportent trop de changements aux sociétés européennes. De telles craintes pourraient conduire à des évolutions qui menacent le processus de coopération européenne.

OPPORTUNITÉS

26) L'expérience prouve qu'une immigration légale, contrôlée et raisonnable peut créer des opportunités pour les pays hôtes européens.

27) Le changement démocratique, une population vieillissante et le manque de travailleurs

et de dynamisme en matière de développement dans beaucoup de pays européens requiert des politiques d'immigration et d'intégration attractives qui pourraient mener à des situations trois fois gagnantes – pour le pays hôte, le pays d'origine et le migrant.

28) De nouvelles activités économiques et culturelles positives pourraient être déclenchées par le nombre croissant d'habitants.

29) Les chances de développement des sociétés européennes avec des réfugiés intégrés ne peuvent être réalisées que si les mesures et conditions sont transparentes, claires et équitables, mises en œuvre, contrôlées et évaluées avec la participation de toutes les parties concernées.

ACTIONS ET RÉPONSES POSSIBLES

Nous, anciens parlementaires, déclarons et suggérons fortement de

A) La communauté internationale et les Nations Unies

30) Qu'au niveau de l'ONU, et au niveau national, tous les efforts soient faits pour mettre fin aux conflits armés, et prévenir l'escalade des conflits et lutter contre tous les formes de migration forcée. Nous saluons l'adoption de la Déclaration de l'ONU des Réfugiés et des Migrants du 19 septembre 2016 qui exprime la volonté politique des dirigeants mondiaux de protéger les droits des réfugiés et des migrants et de partager la responsabilité de ce mouvement important à une échelle mondiale.

31) Que la diplomatie internationale œuvre pour trouver des solutions équilibrées car les pays développés et en voie de développement luttent contre des défis économiques, environnementaux, humanitaires et politiques, qui nécessitent des réponses internationales coordonnées.

32) Que le Haut-Commissariat aux réfugiés reçoive les fonds nécessaires pour gérer les camps de réfugiés.

33) Que l'ONUDC (l'Office des Nations Unies contre la drogue et le crime) soit aidée pour lutter contre le crime organisé international, et en particulier le trafic de personnes.

34) Qu'au niveau européen soit considérée la mise en place d'un contrôle efficace des frontières extérieures par une agence commune comme indispensable.

35) Que des actions internationales coordonnées pour lutter contre le terrorisme et le crime organisé soient une des premières priorités.

36) Sur la base des conclusions de la COP 21 (Conférence des Parties de la Convention de l'ONU sur le changement climatique) et du 5ème rapport de l'IPCC (Panel internationale sur le changement climatique), l'ONU devrait examiner si les migrants victimes des effets du changement climatique pourraient obtenir le statut de réfugiés défini par la Convention de Genève.

B) Les pays membres du Conseil de l'Europe

37) Les autorités doivent mieux coopérer pour gérer le flux de réfugiés.

38) Les pays doivent mettre en place des procédures rapides et efficaces pour l'enregistrement et la reconnaissance de réfugiés.

39) Les mesures visant l'intégration des réfugiés dans les sociétés européennes, où l'égalité des sexes et l'égalité des droits des femmes sont des droits constitutionnels, doivent être claires et contraignantes. La connaissance de la langue du pays hôte et la fréquentation par les enfants de l'école sont d'importants facteurs pour faciliter l'intégration.

40) Les états ainsi que les partis politiques, les institutions d'enseignement et les institutions économiques doivent informer les citoyens et en particulier leurs parties prenantes concernant l'impact de l'arrivée de réfugiés et de migrants sur les sociétés européennes. La Journée mondiale des Réfugiés du 20 juin et la Journée internationale des Migrants du 18 décembre pourraient constituer des opportunités adéquates.

C) SOCIÉTÉ CIVILE

41) Le rôle des ONG pour gérer le flux des réfugiés est important, car beaucoup d'ONG aident les autorités à accueillir les réfugiés, à les loger et leur fournir des vêtements, de l'aide médicale et à leur enseigner la langue. Les organisations doivent être mieux soutenues et reconnues pour cela par les autorités nationales ainsi que par la communauté internationale. La tâche d'expliquer au public que l'Europe traverse une période de changement et comment l'affronter, ne peut être accomplie par les seules autorités nationales et/ou politiques.

42) L'intégration est aussi un défi important pour la société civile. Elle doit faire partie du dialogue social et interculturel. La tâche d'aider les instances officielles en vérifiant les manuels scolaires et les livres d'histoire sur leur éventuel contenu discriminatoire, raciste et xénophobe, afin de les supprimer, rentre dans ce cadre.

D) FP/AP

43) Nous appuyons les efforts pour une politique d'immigration et d'intégration humaine et rationnelle en Europe, caractérisée par une approche compréhensive, diminuant les risques et menaces liés à l'afflux illégal de personnes ; et mettant aussi en valeur les opportunités possibles. Nous soutenons l'intégration et nous nous opposons à la discrimination, au racisme et à la xénophobie.

44) Les valeurs européennes : l'égalité des sexes, le respect des droits de l'homme, y compris les quatre libertés (conscience, religion, opinion, organisation), l'état de droit, une société pluraliste, libérale et laïque ainsi que les systèmes légaux et socio-politiques et institutions doivent être respectés par chacun. Nous attendons des immigrés la volonté de s'intégrer (apprentissage de la langue, participation aux cours d'intégration civile, utilisation des possibilités de formation scolaire et professionnelle et des offres d'emploi).

45) L'intégration ne doit pas être entendue comme assimilation. Ceux qui refusent l'intégration dans nos sociétés ne devraient pas avoir d'opportunités futures dans nos pays, car ils s'excluent eux-mêmes de notre solidarité.

46) La solidarité européenne envers les réfugiés et les migrants est nécessaire : au sein de l'Europe et entre les états membres de l'UE; plus particulièrement en ce qui concerne les autorités locales et régionales, où les problèmes surgissent directement et où l'intégration

s'opère. Il faut un cadre réglementaire clair et des ressources financières adéquates. Et enfin, dans les pays d'origine, pour combattre les causes qui sont à la base du problème.

47) Pour la mise en œuvre de l'agenda 2030 des Nations Unies avec ses 17 objectifs de développement durable, la communauté internationale, les états membres de l'ONU et de l'UE, la société civile et le secteur privé sont appelés à contribuer au développement d'un monde meilleur. L'agenda 2030 est un programme prometteur pour ceux qui cherchent de meilleures conditions de vie chez eux, en créant aussi plus d'équité dans le commerce international, en mettant en œuvre les engagements officiels d'assistance et en encourageant les efforts de paix internes et externes.

48) Nous demandons aux états membres de l'ONU, et particulièrement à l'UE de continuer à mettre en place et de renforcer une politique de développement qui aille en avant et qui soit durable, humaine, efficace et compréhensive en partenariat avec les pays en voie de développement, spécialement en Afrique et au Moyen Orient, et également un plan d'action pour créer de meilleurs moyens d'existence et des opportunités de travail, remettre en place des structures sociales, économiques et démocratiques et donc faciliter le retour des réfugiés. Des programmes de migration circulaire et de réintégration ainsi que les rapatriements de fonds des migrants peuvent atténuer le problème de la fuite des cerveaux.

49) Les gouvernements et les parlements doivent renforcer la cohésion sociale et œuvrer pour éliminer les stéréotypes et les idées préconçues envers les étrangers. Il faut mettre en place des politiques pour renforcer la confiance du citoyen envers la démocratie afin d'éviter un mécontentement croissant anti-démocratique envers les politiques menées en Europe et particulièrement au sein de l'U.E.

50) La Commission des Migrations, des Réfugiés et des Personnes déplacées, et sa Sous-commission sur l'Intégration de l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe devrait jouer un rôle plus important pour observer et évaluer le développement en Europe.

51) Le Parlement européen et les parlements nationaux devraient créer (à l'instar de la *Conférence interparlementaire sur la Stabilité, la Coordination économique et la Gouvernance économique au sein de l'Union européenne et la Conférence interparlementaire pour la Politique étrangère et de Sécurité commune et la Politique de Sécurité et de Défense commune (PESC/PSDC)*) une nouvelle *Conférence interparlementaire pour la Migration et l'Intégration*.

52) L'intégration ne peut être un succès que si elle est le fruit d'efforts mutuels de la majorité et de la minorité, y compris les nouveaux venus, dès leur arrivée, quant au contenu et à la méthode d'une participation civile, culturelle, sociale et politique. Après que les réfugiés aient été reconnus et aient reçu un statut, les citoyens des pays respectifs devraient comprendre que l'acceptation et le soutien sont nécessaires pour leur intégration.

53) Nous proposons que les pays membres du Conseil de l'Europe, avec les autorités locales, la société civile et les immigrants, créent une

"Charte de participation égale dans la vie politique et publique".

Nous apprécierons beaucoup que l'Assemblée parlementaire puisse soutenir cette proposition en adressant une recommandation adéquate au Comité des Ministres.

ASSEMBLEA GENERAL 2016

En l'última Assemblea, celebrada el 26 d'abril de 2016, es va aprovar la liquidació del pressupost de l'exercici anterior, el pressupost de l'exercici en curs i la quota social.

Es va sotmetre a la consideració dels associats el programa d'activitats socials realitzat així com la proposta d'objectius per l'any següent.

A continuació es va celebrar el tradicional dinar de germanor seguit de la conferència-col·loqui a càrrec del Sr. Josep Casadevall, ex Jutge del Tribunal europeu dels Drets Humans.

DISCURS SR. JOSEP CASADEVALL MEDRANO

1.- 1ra. guerra mundial. La Societat de Nacions (creada el juny 1919) no va aconseguir el seus objectius i no va poder evitar, vint anys després, una nova guerra. Després de la 2na. guerra, i del famós "mai més això", es crea l'Organització de les Nacions Unides (ONU) el 24 d'octubre de 1945 i el seu Consell de Seguretat.

2.- El 10 de desembre de 1948, les Nacions Unides proclamen la Declaració Universal de Drets Humans, declaració de principis, d'elevat valor moral i caràcter universal.

3.- El 5 de maig de 1949 es constitueix el Consell d'Europa, organització internacional d'àmbit regional, que té per objecte defensar les llibertats públiques, la preeminència del dret, la democràcia i la salvaguarda dels drets fonamentals (10 estats al inici). Avui es tracta d'una gran Europa amb 47 estats membres i més de vuit cents milions d'ànimes (no confondre amb la Unió Europea dels 27).

4.- El 25 d'agost de 1950 l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa adopta el Conveni europeu de drets humans. Text majorment inspirat en els principis formulats en la declaració universal.

5.- El Conveni és un catàleg dels drets fonamentals protegits (14 primers articles). Cal destacar el caràcter limitat del text i la important funció de desenvolupament que ha tingut la jurisprudència. Durant els anys s'han incorporat al Conveni diversos Protocols addicionals que han atorgat protecció a d'altres drets (comentari).

6.- En el mateix Conveni es crea el Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) per tal d'assegurar el respecte dels compromisos adquirits pels estats membres signataris. De tal manera que no només es declaren drets, sinó que el TEDH verifica i controla el seu compliment i declara violacions a càrrec dels Estats (comentari).

7.- El TEDH no és una 3ra. o 4ta. instància d'apel·lació, ni un tribunal de cassació. Es tracta més aviat d'una mena de "recurs d'empara europeu" de caràcter subsidiari, en quant, abans de poder-hi acudir, cal esgotar sempre tots els recursos disponibles en el dret intern (comentari sobre la competència, composició i funcionament del TEDH).

8.- La jurisprudència del TEDH, creada al llarg dels anys és molt rica, amb milers de sentències, que abarquen tots els drets fonamentals reconeguts en el Conveni. Vegem-ne tres o quatre exemples :

- **sobre el Dret a la vida - art.2.** Nombrosos casos de persones mortes per les forces de l'ordre, mortes en presons i establiments psiquiàtrics, desaparegudes (comentari). Cas de **Dianne Pretty** c. Regne Unit (2002) que tenia una malaltia neuro-degenerativa i volia morir dignament. Cas de **Vincent Lambert** c. França (2015), tetraplègic i en estat vegetatiu després d'un accident de circulació, alimentat per sonda gàstrica, la família dividida sobre la qüestió d'aturar –o no- el tractament del malalt. En aquests dos darrers casos, sentències de no violació (explicació dels casos).

- **sobre el Dret a la llibertat – art. 5.** Cas **Ines del Rio Prada** c. Espanya (2013) La coneguda per Doctrina Parot del Tribunal Suprem espanyol. No aplicació retroactiva de les lleis penals. Sentència de violació (explicació).

- **sobre la Llibertat d'expressió – art. 10.** Cas **Roger Garaudy** c. França (2003) per la publicació del llibre "Les mythes de la politique israelienne", constitutiu, segons les autoritats judicials franceses, d'un discurs d'incitació a l'odi i a la violència i la negació de crims contra la humanitat. El demandant invocava la seva llibertat d'expressió, però el TEDH li va declarar la demanda inadmissible (explicació).

- **també art. 10.** Cas **Arnaldo Otegi** c. Espanya (2011). Aquest fou condemnat per injúries al Rei. Era membre del Parlament Basc al moment dels fets. En una roda de premsa digué que "...el Rei, cap suprem de les forces armades espanyoles, és el responsable dels torcionaris, de la tortura i de la violència...". El TEDH va trobar una violació contra Espanya, va considerar que tots els ciutadans mereixen el mateix nivell de protecció (explicació).

Josep Casadevall Medrano

ACTE D'HOMENATGE A UN EXCONSELLER GENERAL: SR. ESTANISLAU SANGRÀ

El passat 22 de novembre, l'AESCO va organitzar al vestíbul del Consell General el segon homenatge a un ex- Conseller General. En aquest cas, l'homenatjat fou el Sr. Estanislau Sangrà. L'acte pretén ser un reconeixement a la dilatada trajectòria política del Sr. Sangrà i a la seva dedicació al país des dels diferents càrrecs públics que ha ocupat al llarg de la seva vida política. Fou Conseller general des de l'any 1968 fins a l'any 1989, i Síndic General entre els anys 1979 i 1981. A l'acte es va fer entrega d'una medalla i un diploma commemoratiu. El President de l'AESCO, el Sr. Josep Marsal, i l'ex Conseller General d'Escaldes, el Sr. Pere Moles, van dirigir unes paraules als assistents recordant la figura de Sangrà.

L'homenatge va comptar amb la presència del síndic general, Sr. Vicenç Mateu Zamora, la subsíndica general, Sra. Mònica Bonell Tuset i el cap de Govern, Sr. Antoni Martí, així com representants de tots els grups parlamentaris.

L'acte d'homenatge a un ex Conseller General, pretén celebrar-se bianualment i homenatjar en cada edició un exconseller general i membre de l'AESCO pels seus mèrits en l'impuls i l'evolució de la política del país.

ACTE D'HOMENATGE A UN EXCONSELLER GENERAL: SR. ESTANISLAU SANGRÀ

DISCURS DEL PRESIDENT

Estem units aquí en aquest edifici símbol de la Democràcia andorrana, resum de la llarga història del nostre país, per tal de celebrar un acte de gran importància que pretén reconèixer la trajectòria d'un prohoms andorrà que ha dedicat benèvolament, amb determinació, amb sacrificis i molts encerts, una part important de la seva vida al seu país.

No és l'únic que ho ha fet, molts andorrans han seguit la mateixa via, però en volíem homenatjar un de sol: ha sigut Estanislau SANGRÀ FONT. El conjunt de criteris objectius que la nostra Associació ha utilitzat, i que ens ha ajudat a ser justos i imparcials en aquesta difícil selecció, han resultat que era ell, qui es mereixia aquest reconeixement.

Aquest lloc, aquesta sala magnífica cedida gentilmente per la Sindicatura, situada al costat d'una altra casa emblemàtica de la qual és successora, la Casa de la Vall, on es va construir lenta i progressivament durant segles, amb moltes dificultats però amb intel·ligència i tenacitat, no sols la democràcia sinó també la Sobirania del nostre poble, és la que es mereixia també l'Estanislau Sangrà per a ésser homenatjat.

S'ho mereixia car és efectivament en aquella casa que Estanislau SANGRÀ FONT va desenvolupar la part més important de la labor que li ha valgut aquest homenatge. Primer com a Conseller i posteriorment com a Síndic. Allà va poder utilitzar totes les seves qualitats, que són nombroses. Allà va provar el seu amor per Andorra i pel Poble andorrà.

Però ja abans, quan era jove, es va interessar pel desenvolupament del seu poble, el Quart d'Escaldes, i va començar el que se'n deia llavors, fer política. I ràpidament, com era tradició en aquell temps quan es tenia la intenció de participar en l'administració dels assumptes del país, havies de fer les proves, primer, en el poble on vivies. En el cas de l'Estanislau, l'any 1958 fou elegit membre del quart d'Escaldes-Engordany, part del Comú d'Andorra, on va fer un mandat de 4 anys.

Però encara que sentís una verdadera passió pel seu poble -ho va demostrar també més tard quan va participar activament a la creació de la 7ª Parròquia- no va perdre mai de vista que per a ésser verdaderament útil al seu país havia de participar en l'Assemblea on es prenen les decisions de caràcter nacional: el Consell General.

I allí va ésser elegit l'any 1968 sense haver assolit encara la creació de la Parròquia, que

no es va materialitzar fins 10 anys més tard, l'any 1978. En el decurs d'aquest mandat, que va durar fins l'any 1972, Sangrà va revelar, a més de les seves qualitats d'integritat, d'humilitat, d'organitzador, la més remarcable al meu entendre: malgrat fruit d'una posició social diguem-ne confortable, en les seves intervencions i en els seus actes, tot i vetllant per la Justícia, sempre va ésser guiat per la seva voluntat de protegir els més febles.

Aquesta actitud es va manifestar de manera evident en el moment de la creació de la Seguretat Social andorrana, realització que va dividir la nostra societat, suscitant una oposició acèrrima. Però el nostre homenatjat va fer front amb coratge i determinació a aquella posició desfavorable.

Un altre problema que també es va resoldre al mateix mandat i amb la participació activa d'Estanislau Sangrà, on va aparèixer també aquesta faceta de la seva personalitat i que també va dividir la nostra Societat, va ésser la concessió del dret de vot a les dones. El 4 de Juliol del 1969 es va votar al Consell General però la solució no fou encara completa car el Consell informà favorablement de la proposta de concedir el dret de vot a la meitat de la població andorrana que encara no en fruïa, o sigui a la població femenina, però va informar negativament sobre el dret a ésser elegides. En cada cas les decisions foren adoptades per majoria amb una forta oposició. Ja imagineu en quin costat es va situar cada vegada l'Estanislau Sangrà.

Va tornar a ésser elegit l'any 1978, i, durant el seu mandat de Conseller, l'any 1979 fou elevat a la funció més alta de l'Estat: la Sindicatura.

Fou elegit Síndic General per unanimitat però s'ha de subratllar, per a ésser precis, que la funció del Síndic General en aquella època, malgrat la identitat de nom amb l'actual, reunia unes prerrogatives molt diferents, i més àmplies. Presidia el Consell General però fruïa a més d'unes funcions heretades del Consell de la Terra com ara la representació, no només del Consell sinó també del Poble andorrà. També era l'interlocutor d'aquest poble davant dels Co-Prínceps. En absència del Govern ostentava també el Poder Executiu, era el responsable de l'execució de les decisions adoptades pel Consell General.

Era assistit en aquesta missió des que la reforma Bedeaux del 1963, va dividir el Consell General en Departaments, presidits cada un per un Conseller Delegat, per aquests Consellers Delegats. I aquí, en la Presidència de la Junta de Consellers Delegats, com en tota la seva acció, va fer prova de la seva capacitat de conciliació, de la seva aptitud a considerar sempre l'interès general per sobre de les tendències partidistes que podien aparèixer en el si del Consell.

També va copsar, aquí a la Sindicatura, que aquesta confusió entre Poder executiu i Poder legislatiu no podia continuar. No sols perquè no corresponia al que es practicava en els

Estats democràtics, sinó perquè era també un obstacle a la governabilitat del país. Com a solució va promoure les gestions prop dels Delegats Permanents i dels Co-Prínceps per intentar realitzar una reforma de les institucions destinada a corregir aquesta anomalia. Amb aquesta intenció Sindicatura va anar fins a consultar un Cap de Govern allunyat de les nostres fronteres, fet que garantia la seva imparcialitat, Brume Kreshki, Cancellier d'Àustria, que va delegar a un especialista, el Dr. Zemanech per a que estudiés el problema. Acabada la seva feina redactà un informe: el famós informe Zemanech, molt aclaridor i amplament utilitzat posteriorment. Fou utilitzat en l'ampli debat que animà el Consell i també, en les demandes dirigides als Co-Prínceps a través dels Delegats Permanents i que desembocaren finalment i després de molt temps i de moltes peripècies, en la publicació, per aquests últims, d'un Decret creant el primer govern andorrà titular del Poder Executiu.

Aquesta reforma que tothom esperav, fou considerada pel Poble com a superficial i incompleta. Ràpidament se la va qualificar de "Reformeta" i va tenir una durada molt limitada.

Estanislau Sangrà, fou elegit més vegades al Consell, fou també elegit, -insisteixo sobre el mot elegit, car tots els altres membres eren nomenats-, membre del primer Consell Superior de la Justícia de la nostra història, i allí com en tots els llocs per on passà, va fer prova de la seva capacitat d'organitzador, de visió de futur, guiat sempre únicament per l'interès del país i la salvaguarda de la seva independència.

Ja sé que us hauré defraudat. En un dia com avui hauria hagut de reproduir la dilatada carrera política i tota l'obra pública de l'Estanislau SANGRÀ FONT, però les circumstàncies i les condicions essent les que són, potser m'hauria faltat espai per a escriure-la i temps per a llegir-ho.

M'he hagut de limitar, a través d'alguns actes, a fer aparèixer algunes de les seves qualitats, algunes facetes de la seva personalitat: la seva bonhomia, la seva andorranitat, el seu humanisme, que l'han induït a realitzar aquesta obra i que li han valgut aquest reconeixement que celebrem avui.

Per acabar em permetré formular un sol vot :que l'**Estanislau SANGRÀ FONT SERVEIXI DE MODEL ALS QUI ENS GOVERNEN I ALS QUI ENS GOVERNARAN.**

EL PRESIDENT

Estats democràtics, sinó perquè era també un obstacle a la governabilitat del país. Com a solució va promoure les gestions prop dels Delegats Permanents i dels Co-Prnceps per intentar realitzar una reforma de les institucions destinada a corregir aquesta anomalia. Amb aquesta intenció Sindicatura va anar fins a consultar un Cap de Govern allunyat de les nostres fronteres, fet que garantia la seva imparcialitat, Brume Kreshki, Canceller d'Àustria, que va delegar a un especialista, el Dr. Zemanech per a que estudiés el problema. Acabada la seva feina redactà un informe: el famós informe Zemanech, molt aclaridor i amplament utilitzat posteriorment. Fou utilitzat en l'ampli debat que animà el Consell i també, en les demandes dirigides als Co-Prnceps a través dels Delegats Permanents i que desembocaren finalment i després de molt temps i de moltes peripècies, en la publicació, per aquests últims, d'un Decret creant el primer govern andorrà titular del Poder Executiu.

Aquesta reforma que tothom esperav, fou considerada pel Poble com a superficial i incompleta. Ràpidament se la va qualificar de "Reformeta" i va tenir una durada molt limitada.

Estanislau Sangrà, fou elegit més vegades al Consell, fou també elegit, -insisteixo sobre el mot elegit, car tots els altres membres eren nomenats-, membre del primer Consell Superior de la Justícia de la nostra història, i allí com en tots els llocs per on passà, va fer prova de la seva capacitat d'organitzador, de visió de futur, guiat sempre únicament per l'interès del país i la salvaguarda de la seva independència.

Ja sé que us hauré defraudat. En un dia com avui hauria hagut de reproduir la dilatada carrera política i tota l'obra pública de l'Estanislau SANGRÀ FONT, però les circumstàncies i les condicions essent les que són, potser m'hauria faltat espai per a escriure-la i temps per a llegir-ho.

M'he hagut de limitar, a través d'alguns actes, a fer aparèixer algunes de les seves qualitats, algunes facetes de la seva personalitat: la seva bonhomia, la seva andorranitat, el seu humanisme, que l'han induït a realitzar aquesta obra i que li han valgut aquest reconeixement que celebrem avui.

Per acabar em permetré formular un sol vot :que l'**Estanislau SANGRÀ FONT** SERVEIXI DE MODEL ALS QUI ENS GOVERNEN I ALS QUI ENS GOVERNARAN.

EL PRESIDENT

16

18

**ACTE D'HOMENATGE A UN EXCONSELLER GENERAL:
SR. ESTANISLAU SANGRÀ**

DISCURS DEL SR. PERE MOLES

Després d'escoltar els parlaments del Sr. Síndic, Vicenç Mateu, i del president de l'AESCO, Sr. Josep Marsal, crec que ja s'ha fet una síntesi molt encertada dels que ha estat la trajectòria política del Sr. Estanislau Sangrà que avui homenatgem, trajectòria que comença primer com a membre de comú – avui parròquia d'Escaldes – Engordany – després com a conseller general, diverses vegades, i també com a síndic general.

L'Estanislau Sangrà és abans que tot un home honest i humil i, com ha explicat molt bé el Josep Marsal, és un home que sempre procurava inclinar-se a defensar les causes més justes i en favor del més dèbil.

El ha viscut durant la seva llarga carrera els principals esdeveniments que Andorra ha conegut durant gairebé tota la segona meitat del segle XX:

- la visita del copríncep de Gaulle – 1967
- la creació de la CASS – 1968
- el dret de vot de les dones – 1970
- la creació de la parròquia d'Escaldes – Engordany – 1978
- la creació de l'executiu – 1981 la trobada a Cahors dels coprínceps Pompidou i Alanís - que va donar lloc a l'inici de la Reforma de les Institucions.

De la seva actuació com a síndic jo en tinc un excel·lent record perquè precisament el vaig substituir com a conseller general i vaig formar part de la seva Junta de Consellers Majors.

Recordo que en aquells temps Andorra estava immersa en el procés de la Reforma de les Institucions i que l'objectiu de la mateixa era de convertir Andorra en un autèntic estat de dret.

Andorra era ja en aquell moment un estat tot i que no era reconegut pels seus veïns.

La seva condició d'estat –no d'estat de dret– ja era palesa per quan reunia les condicions essencials per ser un estat:

- un poble amb la seva nacionalitat,
- un territori propi amb les seves fronteres,
- unes lleis genuïnes pròpies d'aquell territori,
- un sistema judicial també propi a aquell territori.

Tot això feia que Andorra era un estat però li faltaven els requisits essencials per ser un estat de drets.

Faltava el que s'anomena les teories de Montesquieu. Era normal que Andorra no disposés d'aquelles teories tota vegada que Andorra era anterior a les mateixes, les quals daten de la Revolució francesa.

Aquestes teories eren bàsicament les següents:

- la separació de poders entre el legislatiu, l'executiu i el judicial,
- la delimitació de competències,
- la creació del tribunal contencions administratiu per resoldre els conflictes entre l'administració i els ciutadans,
- i també faltava que els drets humans fossin reconeguts.

Pel que fa als drets humans, el Consell general havia procedit ja a fer-ne la declaració però faltava que els coprínceps la transmetessin a l'organisme oficial corresponent. I això no ho havien fet.

Tots aquests requisits s'haurien pogut complir mitjançant naturalment unes negociacions amb els coprínceps però n'hi havia un que no depenia solament d'ell sinó que afectava directament els dos governs dels estats veïns, França i Espanya.

Es tracta de la representació internacional.

I aquí és on va tenir molta importància l'actuació del sindic Sangrà perquè ell va contactar amb el Sr. Karl Zemanek de Viena, un eminent professor en dret constitucional que va efectuar un estudi molt aprofundit sobre la representació internacional d'Andorra.

Bàsicament el problema consistia en que França, amb el seu ministeri d'Afers Exteriors (el Quai d'Orsay) sostenia que si Andorra arribava a ser un estat de dret, els coprínceps havien de renunciar.

Partien de la base que el president de la República Francesa no podia ser al mateix temps cap d'un altre estat independent.

També deien que el bisbe de la Seu era un ciutadà espanyol i que, per tant no pot ser cap d'un estat estranger ja que està supeditat a l'autoritat espanyola.

També al·legaven que el bisbe està subjecte a l'autoritat de Roma, és a dir del Papa, el qual ell també és un cap d'estat.

Tot això deia que l'assoliment per part d'Andorra de l'estat de dret comportava forçosament la fi del règim dels coprínceps.

Com podeu tots suposar, aquests raonaments no satisfien gens les aspiracions del poble andorrà ja que en aquells temps el que es pretenia era reformar les institucions però no trencar la institució dels coprínceps.

El fet d'escollir el Dr. Zemanek per buscar una solució a aquests problemes va ser una molt bona idea per part dels Sr. Estanislau Sangrà ja que es tracta d'una personalitat molt reconeguda i prestigiosa de

nivell internacional i tenia l'avantatge de no ser ni francès ni espanyol cosa que garantitzava la seva neutralitat entre els dos països.

El Dr. Zemanek va saber rebatre tots aquells arguments dient:

- Pel que fa a la República francesa, és cert que algunes constitucions anteriors prohibien al president de ser cap d'estat d'altres estats, però no la de 1958 que és la que és actualment vigent.
- En quan al bisbe, deia que és cert que un ciutadà espanyol està supeditat a l'autoritat espanyola però quan el bisbe exerceix la seva autoritat ho fa a l'estranger és a dir fora del territori espanyol on Espanya no hi té competència.
- I pel que fa al Papa, també és cert que el bisbe li deu obediència però solament en tant que cap de l'Església Catòlica, com a qualsevol altre catòlic, però no com a cap de l'estat de Vaticà.

Per tant, no hi ha res d'impossible.

Per altra part, si existissin les incompatibilitats ja no haurien pogut ser coprínceps durant els set segles anteriors perquè sempre han exercit aquesta doble funció.

De totes maneres, l'elevació d'Andorra a estat de dret, en comptes de complicar el problema encara el simplifica tota vegada que en un estat de drets els caps d'estat tenen menys responsabilitat ja que aquesta correspon al poble per mitjà dels seus elegits o del seu govern. En un estat de dret, els caps d'estat es limiten a tenir competències de legitimació o de representació.

Aquests arguments devien segurament desarmar als juristes francesos (i també espanyols) perquè la Constitució de 1993 així ho va corroborar. També és de remarcar que el Sr. Zemanek ja va plantejar la necessitat de signar tractats bilaterals amb França i Espanya o bé, cosa que encara s'adaptaria millor a la circumstància, un sol tractat trilateral, que és el que es va fer l'any 1993, després d'aprovar la Constitució.

Finalment, per acabar, em remeto a les paraules del Sr. Marsal quan deia que el Sr. Estanislau Sangrà és un home senzill i humil i sobretot honest.

A títol anecdòtic, us contaré que quan es fan campanyes electorals s'acostuma a fer el porta a porta i a parlar amb electors, i, de vegades, els electors demanen ajudes o favors. Però un dia vàrem anar a demanar el vot a una casa i ens van demanar quelcom que, amb tota lògica no se'ls podia cedir, i l'Estanislau es va apressurar a dir-los que NO. En sortir d'aquella casa, el vàrem renyar i li vàrem dir: això que has fet està molt mal fet. A un elector no se li pot dir mai que no, encara que demani la lluna de València. Però no el vàrem convèncer i va insistir en que als electors mai no se'ls ha d'enganyar.

Finalment, voldria felicitar a l'Estanislau Sangrà per la seva actuació com a sindic i dir-li que jo personalment em sento molt honorat d'haver compartit amb ell la legislatura que va presidir.

**ACTE D'HOMENATGE A UN EXCONSELLER GENERAL:
SR. ESTANISLAU SANGRÀ**

DISCURS DEL SR. ESTANISLAU SANGRÀ

És per a mi un gran honor aquest acte de reconeixement de l'Associació d'Ex Síndics i Ex Consellers Generals.

Voldria aprofitar l'ocasió per agrair a l'AESCO la deferència que ha tingut envers la meua persona, agrair també les paraules dels seu president senyor Josep Marsal, així com la tasca d'organització de la seva secretària, la senyora Maitena Manciet.

També vull agrair al Molt Il·lustre Senyor Vicenç Mateu, el nostre Síndic, les seves paraules de benvinguda, i a l'amic i company Pere Moles la seva intervenció.

En una ocasió com aquesta vull tenir un sentit record per l'Enric Paris i Torres, que em va acompanyar com a Sots Síndic en la legislatura del 79 al 81.

I també voldria tenir un record per a tantes i tantes persones amb les que he tingut l'honor de compartir la tasca de treballar per al nostre país.

I per finalitzar, voldria agrair especialment a la meua esposa el seu suport incondicional durant tot aquests anys.

Em venen molts record al cap, al moments bons i algun de no tant bo; però així es la política, una activitat que exercim com a persones que som, amb les nostre virtuts i els nostres defectes, amb encerts i, a vegades, amb errors. Tots ells, virtuts i defectes, encerts i errors, conformen el nostre pas per la vida.

Ha estat per a mi, com, n'estic segur, per a totes les persones que han exercit un càrrec públic en aquest país nostre, un privilegi poder treballar per Andorra.

Moltes gràcies.

Visquin els Co-Prínceps i Visca Andorra!

Estanislau Sangrà

PROPOSICIÓ DE LLEI DE CREACIÓ DEL GRUP D'EX SÍNDICS I EX CONSELLERS GENERALS (GESCO)

Exposició de motius

A suggeriment de les institucions europees i internacionals, i a proposta de Sindicatura, es va fomentar la creació de l'Associació d'ex-Síndics i ex-Consellers Generals (d'ara endavant AESCO) i la seva posterior inserció dins d'aquelles organitzacions que agrupen els ex parlamentaris dels diferents països que integren el Consell d'Europa.

D'ençà la seva creació formal, el 12 de març del 2003 data de l'Assemblea general Constitutiva, l'AESCO ha desenvolupat una tasca lloable dins de les seves competències, havent demostrat la seva moderació, prudència i austeritat, per tal de contribuir al bé comú dins el noble art de fer política envers la nostra terra i la seva gent.

La col·laboració desinteressada de l'AESCO en esdeveniments socials durant aquests més de deu anys d'existència amb el Consell General, grups parlamentaris successius i altres entitats, i la voluntat d'aprofitar l'experiència d'aquells ex-Síndics i ex-Consellers Generals, fan que esdevingui necessari un reconeixement per llei que doni un marc legal específic a l'entitat doncs aquesta sobrepassa l'àmbit de la Llei qualificada d'associacions.

Per tot l'exposat el Consell General aprova la present Llei de creació del Grup d'ex-Síndics i ex-Consellers Generals (d'ara endavant GESCO) que es registrarà d'acord amb el que segueix:

Article 1. Creació

S'autoritza la creació del Grup d'ex-Síndics i ex-Consellers Generals (GESCO) com a entitat institucional d'utilitat pública i interès general, amb personalitat jurídica pròpia.

Article 2. Objecte

L'objectiu del GESCO és la promoció i la defensa dels valors democràtics, la cultura andorrana i la llengua catalana. Sota aquesta perspectiva, desenvoluparà vincles de solidaritat entre els seus membres, activitats socials i culturals corresponents a l'objecte social i establirà vincles de col·laboració amb agrupacions estrangeres del mateix caire, i en particular amb les dels Estats veïns.

Article 3. Funcionament

El GESCO es regeix per la present llei i pels seus estatuts que en són la norma d'organització i de funcionament.

Article 4. Composició

El GESCO és composta per totes les persones físiques, que s'hi adhereixen de manera

voluntària, que han ostentat el càrrec de Síndic General, Subsíndic General o Conseller General en un temps pretèrit relativament a l'adhesió. Els estatuts definiran l'estatut dels membres de ple dret i dels membres observadors.

Article 5. Òrgans socials

L'organització interna del GESCO ha de ser democràtica i tindrà els següents òrgans, sense perjudici que els estatuts en puguin preveure d'altres:

5.1.- La Junta Directiva

El GESCO és administrat per una Junta Directiva formada per set membres elegits per l'Assemblea General per un mandat de dos anys en una votació per majoria simple dels membres presents i representats amb dret a vot.

Les funcions de membre de la Junta Directiva són gratuïtes, sense perjudici de poder ser reemborsats de les despeses invertides en benefici de l'ens i degudament acreditades.

5.2.- La presidència

El GESCO nomena un President que té cura de la seva gestió quotidiana, convoca i presideix les reunions de la Junta Directiva i en fixa l'ordre del dia i convoca i presideix l'Assemblea General i en fixa l'ordre del dia.

5.3.- L'Assemblea General

L'Assemblea General és la reunió de tots els seus membres. Cada membre de ple dret disposa de veu i vot, els membres observadors tenen veu però no tenen dret de vot.

Les competències, la presa de decisions, els quòrums, les deliberacions, les convocatòries de sessions ordinàries i extraordinàries, queden definides en els estatuts.

Article 6. Competències

El GESCO tindrà totes les competències que siguin definides en els seus estatuts i que permetin l'assoliment del seu objecte.

Sense perjudici d'aquelles, el GESCO podrà emetre un informe, no vinculant, sempre a demanda de dues terceres parts dels consellers generals en exercici, a través de la Junta de Presidents, sobre qüestions que es trobin en tràmit parlamentari al Consell General. En especial, es podrà demanar l'informe sobre aquelles matèries que foren legislades i tractades de manera aprofundida en anteriors legislatures, quan l'experiència dels ex-consellers pugui enriquir el debat parlamentari del moment.

En aquest cas, el GESCO haurà d'emetre el seu informe en un màxim de quinze (15) dies hàbils següents a la recepció de la petició per part del Consell General.

Article 7. Del finançament

El GESCO es finança mitjançant la quota social anyal que cada membre aporta, tot segons l'establert en els estatuts.

Nogensmenys, el GESCO podrà percebre subvencions públiques, tot i seguint els criteris, obligacions i procediments establerts en la llei d'associacions.

Article 8. Règim disciplinari

Els estatuts han de definir les faltes greus i les faltes lleus així com les sancions i el procediment sancionador aplicables.

Article 9. Modificació dels estatuts

La modificació dels estatuts haurà d'ésser aprovada per l'Assemblea General convocada a tal efecte en una votació de majoria absoluta dels assistents i representats.

L'Assemblea General serà convocada pel President a instància de la Junta Directiva o d'una desena part dels membres de ple dret. En el darrer cas la demanda de convocatòria adreçada a la Junta Directiva haurà d'especificar les modificacions sobre les quals s'haurà de pronunciar l'Assemblea.

Article 10. Dissolució i liquidació

El GESCO es dissoldrà per acord de l'Assemblea General extraordinària a tal efecte convocada en una votació per majoria absoluta dels membres de ple dret presents i representats, per restar un nombre d'associats inferior a tres o per decisió judicial ferma.

Acordada la dissolució, la Junta Directiva o les persones designades per l'autoritat judicial es constitueixen en comissió liquidadora.

La comissió liquidadora procedirà a les operacions de liquidació de conformitat amb l'establert en els estatuts.

Un cop la liquidació finalitzada, el patrimoni social o el líquid sobrant serà destinat al Consell General.

Article 11. Obligacions

El GESCO queda sotmès a les obligacions administratives, tributàries, comptables i fiscals que la normativa legal vigent estableixi.

Disposició transitòria primera

El GESCO disposa d'un termini de dos (2) mesos, a comptar de l'entrada en vigor de la present llei, per aprovar els seus estatuts.

Una vegada aprovats, els estatuts hauran de ser publicats al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Disposició transitòria segona

La Junta Directiva de l'AESCO queda en funcions fins a la celebració de la primera Assemblea General del GESCO.

Els estatuts de l'AESCO queden vigents fins a l'aprovació dels estatuts del GESCO.

L'AESCO haurà de ser dissolta, segons el procediment establert en els seus estatuts, com a molt tard 30 dies hàbils a comptar de l'aprovació dels estatuts del GESCO per l'Assemblea General.

En l'ordre del dia de la dissolució, constarà l'acceptació dels socis de l'AESCO de ser automàticament integrats al GESCO, sense perjudici de poder separar-s'hi si ho consideren oportú així com el traspàs automàtic del patrimoni restant de l'AESCO al GESCO.

El GESCO farà tot el necessari per tal de notificar aquest canvi, en els més breus terminis, a tots els organismes públics i/o privats, institucions, tant nacionals com internacionals.

Disposició final

Aquesta llei entra en vigor l'endemà de la seva publicació al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra

DEFENSA DE LA NOSTRA NACIONALITAT

No em considero més legitimat que un altre per emetre un article d'opinió, encara que ho consideri d'una importància cabdal per l'esdevenir del nostre país i pel futur dels nostres successors. No ocupo cap càrrec oficial, però en la meua qualitat de President de l'AESCO i sobretot com a ciutadà andorrà em permeto prendre la llibertat d'expressar algunes paraules en defensa de la nostra nacionalitat. Em podria prevaler de parlar des dels meus 85 anys d'edat, però no crec que en la època en la que vivim, l'edat sigui considerada com un factor capdavanter. No obstant, el fet d'haver viscut juntament amb la meua família durant el transcurs del Segle XX, període molt mogut i amb un nombre considerable de morts provocades pel transcurs de dues Guerres Mundials així com d'una Guerra Civil Espanyola - sense que el nostre País n'hagués de patir cap conseqüència protegits per la nostra nacionalitat, em permet ésser, al meu entendre, un testimoni privilegiat d'aquesta època. No vull ni imaginar què hauria succeït al tenir una segona nacionalitat, espanyola o francesa, per exemple (no oblidem que tota nacionalitat implica drets i deures i particularment el deure militar en cas d'haver de defensar la pàtria).

Així mateix, com a ciutadà andorrà, cap de família, pare de tres fills i padri de cinc nets, voldria ressaltar alguns dels beneficis que ens ha dut i ens durà la exclusivitat de la nacionalitat andorrana.

He llegit en la premsa que un partit polític andorrà té la voluntat d'introduir en el seu programa electoral la legalització de la doble nacionalitat i per tant, la modificació de l'Article 7, Paràgraf 2 del Capítol II, de la nostra Constitució quin estipula: (...) L'adquisició o el manteniment d'una nacionalitat diferent de l'andorrana implica la pèrdua d'aquesta (...)"

Els principals arguments emprats al respecte són els següents:

- 1) La possessió d'una sola nacionalitat dificulta els tràmits administratius com la circulació dels andorrans en els països estrangers.
- 2) La hipocresia que representa voler ignorar que alguns andorrans, de manera il·legal, es beneficien d'aquesta doble nacionalitat.
- 3) La doble nacionalitat és una pràctica corrent en la majoria dels països que ens envolten.

Examinem i aprofundim de manera pautada cada un dels referits arguments successivament:

- 1) "(...) La possessió d'una sola nacionalitat dificulta els tràmits administratius com la circulació dels andorrans en els països estrangers (...)":

Com tot andorrà, durant la meua llarga vida, he viatjat molt i per tots els Continents. No crec que hagi tingut gaires més problemes que un altre viatger lambda. A menys que es consideri que passar un moment en una oficina on et comproven la identitat, o bé haver de transitar, en un aeroport, per la fila dels ciutadans dels països no membres de la UE representi un sacrifici insuportable. En quant als obstacles que poden aparèixer quan tenim necessitat d'efectuar gestions administratives en un altre país, es tracta de problemes que afecten les institucions estatals concernides. No acceptar això, és al meu entendre, no fer suficientment confiança al seu País i a les seves institucions per a defensar els interessos dels seus súbdits.

- 2) "(...) La hipocresia que representa voler ignorar que alguns andorrans, de manera il·legal, es beneficien d'aquesta doble nacionalitat (...)":

En quant a les persones que es beneficien d'una segona nacionalitat, no hi ha evidentment cap estadística que ho corrobori, ara bé, es probable que n'hi hagi. Cada vegada que es promulga una llei apareixen infractors que no la respecten. Això implica que s'hagi de modificar la Llei?

Si emprem dita lògica, això prevaldria a dir que com que la majoria dels habitants dels nostre País utilitzen el castellà com a llengua de comunicació, s'hauria de plantejar la modificació de l'Article 2 del Títol I de la nostra Constitució quin proclama el català com a llengua oficial del Principat.

Tanmateix, si es prengués en consideració el nombre d'infractors al Codi de la Circulació, essent aquests coneguts pels poders judicials, fa temps que aquest Codi s'hauria derogat.

3) "(...)La doble nacionalitat és una pràctica corrent en la majoria dels països que ens envolten (...)":

És veritat que els súbdits de la majoria dels països que ens envolten tenen la possibilitat de poder beneficiar d'aquesta doble nacionalitat. És necessari que abans d'adoptar una norma que tingui per efecte ésser d'aplicació pels nostres ciutadans, s'observi el seu funcionament en els països que ja és d'aplicació i així apreciar-ne els avantatges o els eventuais inconvenients, respectivament.

Però en el càlcul dels avantatges i dels inconvenients quan es vol imitar un altre país, per a ésser objectius, s'ha de prendre en consideració un element important propi del nostre Estat: la dimensió geogràfica (Per què no agafem com a punt de mira els països de talla similar?). En els països de milions d'habitants, el percentatge dels súbdits detentors d'una doble nacionalitat és absolutament derisori, amb un ventall de nacionalitats molt gran i que per consegüent no pot tenir cap influència sobre el funcionament normal de la nació.

Si agafem el cas concret d'Andorra, aquí no crec que sigui necessari cap tipus d'estadística: és de notorietat pública que la gran majoria dels nostres conciutadans són susceptibles d'optar per una segona nacionalitat i, el que és de capital importància: la mateixa nacionalitat.

Plantegem-nos la pregunta i contestem-hi sincerament: tindria conseqüències greus, potser fatals, per la independència de nostre país, el fet d'ésser habitat per una majoria de ciutadans, amb tots els drets, però gaudint de la nacionalitat d'un altre país?

Jo responc i dic "Sí"; Crec que seria renunciar a la nostra independència per uns beneficis insignificants. És veritat que la seva defensa ens imposa certs sacrificis, però mínims si els comparem amb els que els nostres avant passats es van haver d'imposar per a conservar-nos el nostre país.

Els beneficis però han estat considerables: Em limitaré a citar-ne tres:

- 1) La nacionalitat va evitar la invasió del nostre país pels alemanys.
- 2) La nacionalitat va ser un obstacle pels anarquistes espanyols que ens volien embarcar en el seu combat.
- 3) La nacionalitat va salvar els andorrans de participar en les guerres europees.

Valorem la nostra nacionalitat i defensem-la per poder-la trametre-la als nostres fills com nosaltres l'hem rebut dels nostres pares! Que ens diríem si algun dia haguessin d'anar a defensar, militarment, una pàtria que no és la nostra? Ja veig la resposta del lector: "les guerres són una malaltia d'una altra època". Estem segurs d'estar vacunats contra aquesta malaltia? Observem només com actualment totes les grans potències mundials estan augmentant llur pressupost militar!

Pensant en els nostres pares, pensant en els nostres fills, conservem la independència d'Andorra!

AESCO

AESCO

Associació d'Exsindics i Exconsellers Generals

Carrer de la Vall, 28 · AD500 Andorra la Vella · Tel.: 877 877 · Fax: 869 863